

รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืน
ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย

A Causal Model of Factors Affecting Sustainability of Private Vocational Schools in Thailand

แจ่มจันทร์ อินนิวัตร์¹ ชัยณรงค์ สุวรรณสาร² และ วารุณี ลักนโชคดี³

¹ นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต วิชาการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, chamchun@en-tech.ac.th

² อาจารย์ที่ปรึกษา วิชาการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, chai285-126@hotmail.com.ac.th

³ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, warunee22@yahoo.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 2) เพื่อสร้างรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 3) เพื่อตรวจสอบรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 353 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยายและการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันขึ้นโดยการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์เชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า 1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประกอบด้วย ตัวแปรแฝง 4 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ 30 ตัวแปร 2) รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงของตัวแปรทำนายที่ส่งผลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำ ด้านนวัตกรรมการบริหาร และด้านสมรรถนะครู ซึ่งมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก โดยด้านสมรรถนะครูมีอิทธิพลทางตรงต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมากกว่าด้านภาวะผู้นำ และด้านนวัตกรรมการบริหาร ส่วนอิทธิพลทางอ้อมพบว่า ด้านภาวะผู้นำส่งผลต่อด้านสมรรถนะครู มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบ และ 3) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย ผลการตรวจสอบความตรงพบว่า รูปแบบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับยอมรับได้ มีค่า Chi-Square = 292.417, df = 261, P-value = 0.088, RMSEA = 0.018, GFI = 0.949, AGFI = 0.908, และค่าไค-สแควร์กับค่าองศาอิสระ เท่ากับ 1.120 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 2

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีอิทธิพล ความยั่งยืน, โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ABSTRACT

The purposes of this research were; 1) to study overall factors affecting sustainability of private vocational schools; 2) to design a causal model of factors affecting the sustainability of private vocational schools; and 3) to examine the causal model of factors affecting the sustainability of private vocational schools. The sample consisted of 353 administrators of private vocational schools. The questionnaire was exploited as a tool for this research and the empirical data was subsequently analyzed using descriptive statistics and confirmatory factor analysis. The validation of the concordance of the model as well as empirical data were examined. The results of the study revealed that; 1) The factors affecting sustainability of private vocational schools consists of four latent variables and thirty observable variables. 2) The causal model of factors affecting sustainability of private vocational schools were leadership, management innovation, and teacher performance, with positive direct affected. In addition, a teacher performance had greater directly affected towards the sustainability of private vocational schools than leadership and management innovation, while leadership affected teacher performance indicating negative indirect affected. And 3) The analysis of the concordance of casual model of factors affecting the sustainability of private vocational schools indicated that the model was consistent with the empirical data at acceptable level, with Chi-Square = 292.417, df = 261, P-value = 0.088, RMSEA = 0.018, GFI = 0.949, AGFI = 0.908. Additionally, the Chi-Square and the degree of freedom were 1.120, less than 2.

Keywords: Factors Affected, Sustainability, Private Vocational Schools

1. บทนำ

การจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ ความเจริญก้าวหน้าและการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ รัฐบาลจึงให้การสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษาอย่างจริงจัง รวมถึงสนับสนุนให้เอกชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล โดยตลอด แต่ในปัจจุบันพบว่าการศึกษาต่อของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของเอกชนมีแนวโน้มลดลง จากสถิติการศึกษาต่อของนักเรียนระดับ ปวช. พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เลือกศึกษาต่อสายสามัญมากกว่าสายอาชีพ ถึงจำนวน 1,284,267 คน หรือร้อยละ 66.02 เนื่องจากค่านิยมและภาพลักษณ์ของผู้เรียนอาชีวศึกษาทำให้ผู้ปกครองขาดความมั่นใจและความน่าเชื่อถือ อีกทั้งนักเรียนระดับ ปวช. ส่วนใหญ่เลือกศึกษาต่ออาชีวะรัฐบาลมากกว่าอาชีวศึกษาเอกชน ถึงจำนวน 452,893 คน หรือร้อยละ 68.52 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา [สอศ.], 2560) ทำให้การดำรงอยู่ของอาชีวศึกษาเอกชนส่วนใหญ่กลับประสบปัญหาที่มีผู้เข้าเรียนลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสวนทางกับแนวโน้มการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และมีความต้องการแรงงานที่มีคุณภาพในภาคอุตสาหกรรมจำนวนมาก ถึงแม้รัฐบาลให้ความสำคัญในการพัฒนาแรงงานคุณภาพ เพื่อเตรียมพร้อมกับการสร้างรากฐานในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยมีนโยบายให้การสนับสนุนให้เงินอุดหนุนรายหัว และส่งเสริมให้มีการยกระดับอาชีวศึกษาด้วยการประชาสัมพันธ์การปรับภาพลักษณ์ให้เด็กเลือกเรียนอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้น รวมถึงการพัฒนาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศเฉพาะด้านแล้ว แต่สภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ยังคงมีปัญหา โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั้งหมด มีจำนวน 456

แห่ง มีโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่ถึง 500 คน 253 แห่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.48 ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั้งหมด ที่มีความเสี่ยงต่อความอยู่รอดซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพรวมของระบบการศึกษาของประเทศ จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาเอกชนให้เกิดความยั่งยืน รวมทั้งใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดทิศทาง นโยบาย กลยุทธ์ และแนวปฏิบัติในการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาศักยภาพของโรงเรียนให้มีความสามารถในการดำรงอยู่อย่างยั่งยืนต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
2. เพื่อสร้างรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
3. เพื่อตรวจสอบรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

3. การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิธีการดำเนินการวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) ระหว่างการศึกษาเชิงปริมาณและการศึกษาเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาถึงรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน มีรายละเอียดดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
- ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
- ขั้นตอนที่ 3 ยืนยันรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 456 โรงเรียน ตัวอย่างคือ ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน 360 คน โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดของตัวอย่างตามแนวคิดของ Blunch (2013: 103-104) คือ อย่างต่ำเท่ากับ 10 เท่าต่อ 1 ตัวแปรสังเกตได้ ซึ่งงานวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้จำนวน 30 ตัวแปร จึงกำหนดตัวอย่าง เท่ากับ 300 คน ทั้งนี้เพื่อชดเชยกรณีที่มีการตอบกลับแบบสอบถามไม่ครบ ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวอย่าง 360 คนได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) แบบตามสัดส่วน จาก 5 ภาค

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอนประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เป็นคำถามด้านภาวะผู้นำ ด้านนวัตกรรมบริหาร ด้านสมรรถนะครู ด้านความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

การสร้างเครื่องมือมีขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) สร้างแบบสอบถาม 3) นำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของข้อคำถาม 4) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน 5) นำแบบสอบถามไปทดลอง (Try Out) กับผู้บริหาร โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ที่ไม่ใช่ตัวอย่างการวิจัย 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ส่วนข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามแจกในการประชุมผู้บริหารและครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยและการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ครั้งที่ 43 พ.ศ. 2561 ระหว่างวันที่ 8 – 10 ตุลาคม 2561 ณ ห้องประชุม โรงแรมบางแสนเฮอริเทจ อ.เมือง จ.ชลบุรี จำนวน 360 ฉบับ โดยได้รับคืนมาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 และทำการคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ได้ จำนวน 353 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้ค่าความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานระดับความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ถือว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้ข้อมูลเป็นการแสดงความคิดเห็นในระดับความเหมาะสมของตัวแปรสังเกตได้ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
3. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) โดยการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามด้วยโปรแกรม AMOS โดยมีการประมาณค่าพารามิเตอร์ด้วยวิธีการประมาณค่าความเป็นไปได้สูงสุด (Maximum Likelihood: ML)

4. ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น พบว่า ตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 52.41 มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 36.26 มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาโท จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 51.84 ดำรงตำแหน่งงานเป็นผู้อำนวยการ จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 49.58 มีประสบการณ์ในตำแหน่งงานมากกว่า 25 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 20.11

2. ผลการวิเคราะห์สถิติบรรยายตัวแปรสังเกตได้

2.1 ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านภาวะผู้นำ (LEAD) ซึ่งมีตัวแปรสังเกตได้รวม 6 ตัวแปร คือ คุณลักษณะเกี่ยวกับงาน (WOK) คุณลักษณะทางสังคม (SOC) การสร้างบารมี (GLO) การสร้างแรงบันดาลใจ (MOT) การกระตุ้นการใช้ปัญญา (INT) และการคำนึงถึงปัจเจกบุคคล (IND) ของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านภาวะผู้นำ (LEAD) มีค่าเฉลี่ย 4.51 ถึง 4.73 และตัวแปรทุกตัวมีการกระจาย โดยไม่ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ระหว่าง 0.32 ถึง 0.51 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) อยู่ระหว่าง 6.76 ถึง 11.18 ตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ ตัวแปรคุณลักษณะเกี่ยวกับงาน (WOK) ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าเป็นลบ) และความโด่งมากกว่าโค้งปกติ (ความโด่งมีค่าเป็นบวก) ลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ ยกเว้นด้านคุณลักษณะทางสังคม (SOC) และด้านการคำนึงถึงปัจเจกบุคคล (IND) มีค่าความโด่งน้อยกว่าโค้งปกติเล็กน้อย (ความโด่งมีค่าเป็นลบ)

2.2 ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านนวัตกรรมการบริหาร (INNO) ซึ่งมีตัวแปรสังเกตได้รวม 8 ตัวแปร คือ การทำงานเป็นทีม (TEA) การจัดการโครงสร้างองค์กร (ORA) การวางแผน (PLA) การพัฒนานวัตกรรม (DEV) การกระจายอำนาจ (DIS) การใช้โรงเรียนเป็นฐาน (BAS) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ (PRO) และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (TEC) ของการบริหารงานโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านนวัตกรรมการบริหาร (INNO) มีค่าเฉลี่ย 4.54 ถึง 4.64 และตัวแปรทุกตัวมีการกระจาย โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ระหว่าง 0.45 ถึง 0.61 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) อยู่ระหว่าง 9.81 ถึง 13.89 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ ตัวแปรการกระจายอำนาจ (DIS) ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าเป็นลบ) และความโค้งมากกว่าโค้งปกติ (ความโค้งมีค่าเป็นบวก) ลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ ยกเว้นด้านการจัดการโครงสร้างองค์กร (ORA) มีค่าความโค้งเป็นลบ

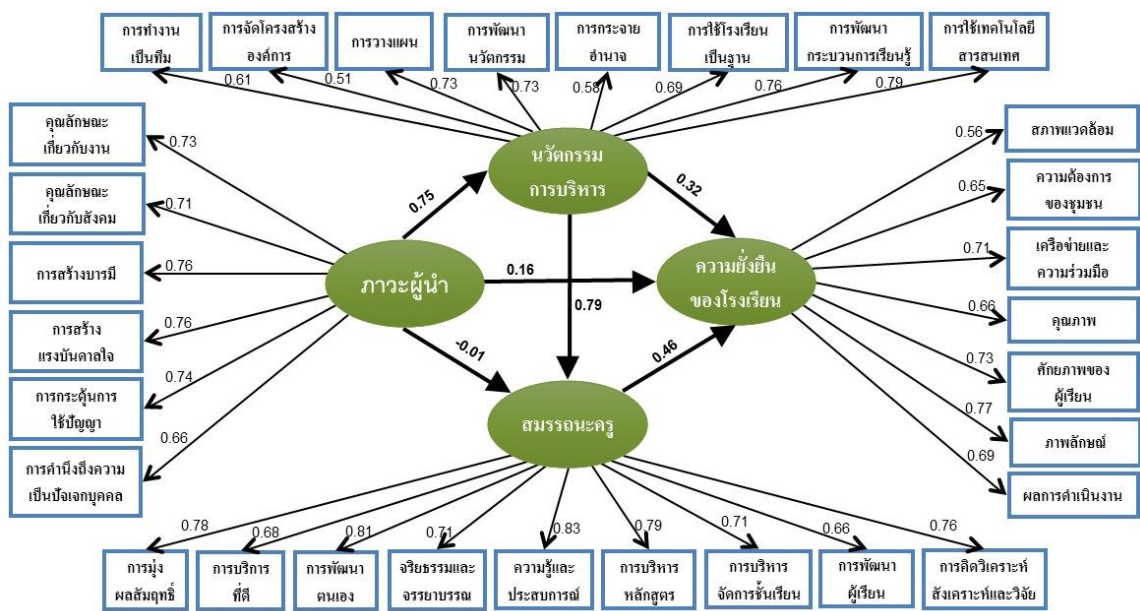
2.3 ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านสมรรถนะครู (COMP) ซึ่งมีตัวแปรสังเกตได้รวม 9 ตัวแปร คือ การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (ACH) การบริการที่ดี (SER) การพัฒนาตนเอง (SEL) จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ (ETH) ความรู้และประสบการณ์ (KNO) การบริหารหลักสูตร (MAJ) การบริหารจัดการชั้นเรียน (CLA) การพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน (STU) และการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการวิจัย (ANU) ของการบริหารงานโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านสมรรถนะครู (COMP) มีค่าเฉลี่ย 4.54 ถึง 4.78 และตัวแปรทุกตัวมีการกระจาย โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.41 ถึง 0.54 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย อยู่ระหว่าง 8.74 ถึง 11.72 ตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ ตัวแปรจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ (ETH) ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าเป็นลบ) และความโค้งมากกว่าโค้งปกติ (ความโค้งมีค่าเป็นบวก) ลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ ยกเว้นด้านการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน (STU) มีค่าความโค้งเป็นลบ

2.4 ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านความยั่งยืนของโรงเรียน (SUST) ซึ่งมีตัวแปรสังเกตได้รวม 7 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อม (ENV) ความต้องการของชุมชน (COM) เครือข่ายและความร่วมมือ (CON) คุณภาพ (QUA) สักยภาพของผู้เรียน (POT) ภาพลักษณ์ (IMA) และผลการดำเนินงาน (PER) ของการบริหารงานโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงด้านความยั่งยืนของโรงเรียน (SUST) มีค่าเฉลี่ย 4.41 ถึง 4.70 และตัวแปรทุกตัวมีการกระจาย โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.41 ถึง 0.66 และมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย อยู่ระหว่าง 8.65 ถึง 14.57 ตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ ตัวแปรสภาพแวดล้อม (ENV) ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเบ้ซ้าย (ความเบ้มีค่าเป็นลบ) และความโค้งมากกว่าโค้งปกติ (ความโค้งมีค่าเป็นบวก) ลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ

โดยสรุป ตัวแปรสังเกตได้ส่วนใหญ่มีการแจกแจงเป็นลักษณะเบ้ซ้าย มีค่าความโค้งมากกว่าโค้งปกติ (ความโค้งเป็นบวก) ยกเว้นตัวแปรด้านคุณลักษณะทางสังคม (SOC) ด้านการจัดการโครงสร้างองค์กร (ORA) และด้านการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน (STU) มีค่าความโค้งเป็นลบ

3. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน พบว่า ด้านภาวะผู้นำ ด้านนวัตกรรมการบริหาร ด้านสมรรถนะครู ที่ส่งผลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย พบว่า ค่าไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 292.417 ที่องศาอิสระ 261 สัดส่วนของค่าไค-สแควร์กับค่าองศาความอิสระ เท่ากับ 1.120 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ

0.949 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่า 0.908 ซึ่งค่าดัชนีทุกค่าดังกล่าวข้างต้นผ่านเกณฑ์ทุกค่า แสดงว่า รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับยอมรับได้ และค่า p-value ค่านัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.088 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นอกจากนี้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงทุกตัวมีค่าเป็นบวกและแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายในที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวแปรความรู้และประสบการณ์ (KNO) มีค่าน้ำหนักประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.830 ส่วนตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายในที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ตัวแปรการบริหารมี (GLO) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.765 ในทางตรงกันข้ามตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายในที่มีน้ำหนักองค์ประกอบน้อยที่สุด คือ ตัวแปรการจัดโครงสร้างองค์กร (ORG) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.507 และตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงภายในที่มีน้ำหนักองค์ประกอบน้อยที่สุด คือ ตัวแปรการคำนึงถึงปัจเจกบุคคล (IND) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.656 นอกจากนี้ค่าความเที่ยงของตัวแปรสังเกตได้ (R^2) ซึ่งอธิบายถึงค่าความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้ภายในนอกมีค่าตั้งแต่ 0.656-0.765 และตัวแปรสังเกตได้ภายในมีค่าตั้งแต่ 0.507-0.830 ดังรูปที่ 1



รูปที่ 1 รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

5. การอภิปรายผล

1. องค์ประกอบด้านภาวะผู้นำ พบว่า องค์ประกอบด้านภาวะผู้นำ ส่งผลทางตรง และทางอ้อมผ่านองค์ประกอบด้านนวัตกรรมการบริหาร สมรรถนะครูต่อความยั่งยืนของโรงเรียน เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบความสำคัญตัวแปร พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบมีค่าระหว่าง 0.656-0.765 โดยตัวแปรการบริหารมี มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด สอดคล้องกับ Burn (1978), Bennis and Nanus (1985), Bass and Avolio (1994), Hughes, T.G., (2005) ที่กล่าวว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงมีปัจจัยการใช้อิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ที่เรียกว่า ภาวะผู้นำบารมี ซึ่งผู้นำ

ที่มีอิทธิพลต่อผู้ตาม โดยการทำให้ผู้ตามตระหนักถึงความสำคัญ คุณค่าของผลลัพธ์ของงานมากขึ้น หรือชักจูงให้ผู้ตามเห็นแก่องค์การมากกว่าสนใจตนเอง ส่งผลให้ผู้ตามมีความภาคภูมิใจ จงรักภักดี และเชื่อถือในตัวผู้นำ และสามารถวางแนวทางให้ผู้ตามแสดงวิสัยทัศน์ร่วมกัน ดังนั้น ในสภาวะสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องมีการสร้างบารมีเพื่อให้เกิดความยั่งยืนขององค์การ รองลงมา ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านคุณลักษณะทางสังคม ส่วนค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุด คือ ด้านการคำนึงถึงปัจเจกบุคคล สอดคล้องกับ Hersey and Blanchard (1974) ที่กล่าวว่า ภาวะผู้นำเชิงสถานการณ์ มุ่งที่ลักษณะของผู้ตามว่าเป็นปัจจัยสำคัญของสถานการณ์และเป็นสิ่งที่ตัดสินพฤติกรรมของผู้นำที่มีประสิทธิภาพ คือ ผู้ได้บังคับบัญชาจะมีระดับความพร้อมที่แตกต่างกัน 2 ลักษณะประกอบด้วย 1) มีความสามารถและมีทักษะในการทำงาน 2) มีความมั่นใจและความเต็มใจในการทำงาน ทั้งนี้ ภาวะผู้นำมีผลต่อความยั่งยืนของโรงเรียน สอดคล้องกับ ประทีป ศรีเพชรเจริญ (2558) และอนันต์ เดียวต้อย (2551) ที่พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเป็นผู้กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ทั้งระยะสั้น และระยะยาว รวมถึงการจูงใจบุคลากร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโรงเรียนให้มีส่วนร่วม และส่งเสริมให้เกิดการมุ่งมั่นขององค์การในการปฏิบัติงานทุกด้านมีผลต่อการพัฒนาองค์การไปสู่ความยั่งยืน และผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำในการนำองค์การจะส่งผลกระทบต่อความสำเร็จขององค์การ

2. **องค์ประกอบด้านนวัตกรรมการบริหารพบว่า** องค์ประกอบด้านนวัตกรรมการบริหารส่งผลทางตรงและทางอ้อมผ่านองค์ประกอบด้านสมรรถนะครูต่อความยั่งยืนของโรงเรียน เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบความสำคัญตัวแปร พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบมีค่าระหว่าง 0.507-0.794 โดยตัวแปรด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด สอดคล้องกับ ชวน ภารังกุล, 2552 ที่กล่าวว่า การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของนวัตกรรมการบริหาร โรงเรียนชายแดนภูมิภาคตะวันตก เพราะปัจจุบันผู้บริหารควรนำนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เพื่อการบริหารงานวิชาการ งบประมาณ บุคลากร และบริหารงานทั่วไป เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ รองลงมาด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และด้านการกระจายอำนาจ ส่วนค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุด คือ ด้านการจัดโครงสร้างองค์การ สอดคล้องกับ พรทิพา เหลืองวัฒนกิจ (2549) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของนวัตกรรมการบริหาร คือ โครงสร้างการจัดองค์การที่เหมาะสม ถือว่ามีความสำคัญมากในปัจจุบัน การจัดการศึกษาในยุคของการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นมาตรฐานและคุณภาพของการจัดการศึกษา ผู้บริหารจึงควรปรับปรุงโครงสร้างองค์การให้มีความคล่องตัวเพื่อสร้างประสิทธิภาพของการบริหารจัดการศึกษา ทั้งนี้ นวัตกรรมการบริหารมีผลต่อความยั่งยืนของโรงเรียน สอดคล้องกับ จีรพร นาคสัมฤทธิ์ และคณะ (2558) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างนวัตกรรมการบริหารกับความยั่งยืนของโรงเรียนว่า นวัตกรรมการบริหารโรงเรียนเอกชนในระบบการจัดการศึกษาแบบก้าวหน้าประกอบด้วย การจัดองค์การ โรงเรียนชุมชนการเรียนรู้ การวางแผนจัดการภูมิวัฒนธรรมของโรงเรียน การดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามเป้าหมาย และการประเมินผลจากภายใน ให้ชุมชนมีส่วนร่วมสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้เกิดความยั่งยืนของโรงเรียนเป็นหลัก

3. **องค์ประกอบด้านสมรรถนะครูพบว่า** องค์ประกอบด้านสมรรถนะครู ส่งผลทางตรงต่อความยั่งยืนของโรงเรียน เมื่อพิจารณาน้ำหนักความสำคัญตัวแปร พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบมีค่าระหว่าง 0.664-0.830 โดยตัวแปรด้านความรู้และประสบการณ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐชัย ติงต้อยใจ, อินทร์จันทร์เจริญ และวิรพันธุ์ ศิริฤทธิ์ (2558) กล่าวว่า สมรรถนะของครูประกอบด้วย มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญมากในปัจจุบัน เพราะเป็นผู้ที่ถ่ายทอดองค์ความรู้ และประสบการณ์วิชาชีพ ให้กับนักเรียนโดยตรง และเป็นองค์ประกอบหลักมาตรฐานของอาเซียนในการผลิตครู รองลงมา คือ ด้านการพัฒนาตนเอง

และด้านการบริการที่ดี ส่วนค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุด คือ การพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิชาติ ตีรสวัสดิ์ชัย (2559) ที่กล่าวว่า เมื่อมีการพัฒนาด้านคุณลักษณะของนักเรียน จะส่งผลให้มีการพัฒนาครู เมื่อมีการพัฒนาคุณลักษณะด้านครู จะส่งผลต่อการพัฒนานักเรียน และเมื่อพัฒนาการบริหารสถานศึกษา จะส่งผลให้นักเรียนมีคุณลักษณะตามความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้สมรรถนะครูมีผลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (2551) ได้สังเคราะห์สมรรถนะครู จำนวน 16 ด้าน กล่าวว่า ครูต้องมีสมรรถนะจึงจะสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ สมรรถนะครูจึงถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง และเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสำเร็จของการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามที่คาดหวังในหลักสูตร และนำไปสู่การพัฒนาความยั่งยืนของโรงเรียน

4. องค์ประกอบด้านความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเมื่อพิจารณาองค์ประกอบในภาพรวมพบว่า ความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประกอบด้วย 7 ตัวแปรสังเกตได้ คือ สภาพแวดล้อม ความต้องการของชุมชน เครือข่ายและความร่วมมือ คุณภาพ ศักยภาพของผู้เรียน ภาพลักษณ์ และผลการดำเนินงาน เมื่อพิจารณาน้ำหนักความสำคัญตัวแปร พบว่า น้ำหนักองค์ประกอบมีค่าระหว่าง 0.567-0.765 โดยด้านภาพลักษณ์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนของ Zheng (2005: 4954 อ้างใน สมเกียรติ ขำสารานู, 2553: 85) ได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนไว้ว่า ภาพลักษณ์ของวิทยาลัยโดยภาพรวมเป็นผลสะท้อนที่เกิดจากผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอน การจัดการด้านการบริการนักเรียน คุณภาพของนักเรียน สิ่งแวดล้อมของวิทยาลัย โดยการสร้างภาพลักษณ์ สามารถสร้างได้หลายแบบ เช่น ความสำเร็จขอต่อสังคม กิจกรรมการนำทักษะวิชาชีพมาช่วยเหลือชุมชน ช่อมแซมเครื่องมือเครื่องใช้ทางการเกษตร เครื่องใช้ไฟฟ้า ทำความสะอาดวัด เป็นต้น รองลงมา คือ ด้านศักยภาพของผู้เรียน และด้านความต้องการของชุมชน และส่วนค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุด คือ สภาพแวดล้อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ อารุง จันทวานิช (2547) กล่าวว่า โรงเรียนคุณภาพเป็นโรงเรียนที่มีสังคม บรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้เป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ มีความพร้อมในด้านทรัพยากรวัตถุ เทคโนโลยี งบประมาณ และทรัพยากรบุคคลสามารถจัดการศึกษาได้อย่างดี ทั้งในด้านการบริหารจัดการ การจัดการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีคุณภาพสูงตามมาตรฐานที่กำหนด

6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทยประกอบด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ด้านนวัตกรรมการบริหาร ด้านสมรรถนะครู ด้านความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน และมีตัวแปรย่อยอีก 30 ตัวแปร

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะ รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย ได้ดังนี้

1. ด้านภาวะผู้นำ พบว่า การคำนึงถึงปัจเจกบุคคล มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำที่สุด ดังนั้น ผู้บริหารควรพัฒนาภาวะผู้นำด้านการคำนึงถึงปัจเจกบุคคลเพราะแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ซึ่งผู้นำควรมอบหมายงานให้เหมาะสมตามความรู้ความสามารถ เอาใจใส่ดูแลให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในการทำงานตามสภาพของแต่ละบุคคล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของส่วนตน และส่วนรวม

2. ด้านนวัตกรรมการบริหาร พบว่า การจัดโครงสร้างองค์การ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำที่สุด ดังนั้น ผู้บริหารควรจัดการโครงสร้างองค์การให้มีความยืดหยุ่นเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงานในสถานะที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และควรให้มีการบริหารงานในลักษณะคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลจากหลาย ๆ ฝ่าย เพื่อให้ทุก ๆ ฝ่ายมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียน

3. ด้านสมรรถนะครู พบว่า การพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำที่สุด ดังนั้น ครูควรเปลี่ยนบทบาทของตนเองจากผู้สอนไปเป็นครูฝึก หรือผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้ เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี และทักษะชีวิตและอาชีพ

4. ความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษา พบว่า สภาพแวดล้อม มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำที่สุด ดังนั้น โรงเรียนควรจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งด้านอาคารสถานที่ ที่สะอาดถูกสุขลักษณะ ปลอดภัย และมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ ด้านการเรียนการสอนมีสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย รวมถึงการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ที่ทุกคนมีความใฝ่รู้และพร้อมที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรขยายขอบเขตการวิจัยผู้โรงเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ความเหมือนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษา

2. ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผู้บริหารของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อให้เห็นผลการวิจัยว่ามีความแตกต่างและความเหมือนตรงกันกับกลุ่มตัวอย่างเดิม

3. ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย คือ ภาวะผู้นำ นวัตกรรมการบริหาร และสมรรถนะครู ซึ่งเป็นปัจจัยภายในในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงปัจจัยภายนอก เช่น ปัจจัยด้านนโยบายและการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อความยั่งยืนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

จิรพร นาคสัมฤทธิ์ และคณะ (2558). การบริหารโรงเรียนทางเลือกตามแนวคิดการจัดการภูมิวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์, 28(1), 157-167.

ชวน ภาวิกุล (2552). นวัตกรรมการบริหาร โรงเรียนชายแดนภูมิภาคตะวันออก. (คุณฉันทิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร).

ณัฐชัย ต๊ะต่องใจ อินทร์ จันทร์เจริญ, และวิวัฒน์ ศรีฤทธิ์. (2558). สมรรถนะของครูที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครูที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษาอาชีวศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 9(ฉบับพิเศษ), 138-152.

ประทีป ศรีเพชรเจริญ (2558). การศึกษาการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ เพื่อมุ่งสู่ความเป็นโรงเรียนมาตรฐานสากลของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดอ่างทอง. วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 10(3), 83-91.

พรทิศา เหลืองวัฒนกิจ (2549). พลวัตนวัตกรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักนวัตกรรมแห่งชาติ, 111-121.

- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 74ก.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (2551). *กฎหมายและหนังสือเวียน ก.ค.ศ.*
กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2560). เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษาสังกัด สอศ. ปี
การศึกษา 2559-2560. Retrieved from <http://techno.vec.go.th>
- อนันต์ เตียวต้อย (2551). *รูปแบบการบริหารคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.* (คุณฉวีนิพนธ์
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- อรุณ จันทวานิช (2547). *แนวทางการบริหารและการพัฒนาสถานศึกษาสู่สถานศึกษาคุณภาพ.* กรุงเทพฯ : บริษัท
พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- อภิชาติ เตีรสวัสดิ์ชัย (2559). *อนาคตภาพการอาชีวศึกษาเอกชนไทยในยุคประชาคมอาเซียน ระหว่าง พ.ศ. 2558 –
2567.* วารสารสมาคมนักวิจัย, 21(1), 88-100.
- Bass, B.M. and Avolio, B.J. (1994). *Improving Organizational Effectiveness Through Transformational
Leadership.* Thousand Oaks: Sage Publications.
- Bennis, W.G. and Nanus, B. (1985). *The Planning of Change.* New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Blunch (2013: 103-104). *Introduction to Structured Equation Modeling—Using IBM SPSS Statistics and AMOS*
- Burn, J.M. (1978). *Leadership.* New York: Harper and Row, 37.
- Hersey, P. and Blanchard, K.H. (1974). *Management of Organizational Behavior.* New Delhi: Prentice-Hall of
India Private Limited.
- Hughes, T.G., (2005). *Identification of leadership style of enrollment management professionals in post secondary
institutions in the southern United States.* (Doctoral dissertation).
- Zheng, (2005: 4954 อ้างใน สมเกียรติ จำสารานู, 2553: 85). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การตลาดและ
ภาพลักษณ์ ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม หลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาชีพใน
จังหวัดชลบุรี.* วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.